

Genkommeren

I samme serie:

Ildprøven
Viridians blod
Kimæras hævn
Blodsungen
Fjendeblood
Genkommeren

**Andre bøger af
Lene Kaaberbøl:**

Katrionaserien

Sølvhesten
Hermelinen
Isfuglen

Skammerserien

Skammerens datter
Skammertegnet
Skammerens gave
Skammerkrigen

Bærfolket

Fortællinger om Bærfolket
Flere fortællinger om Bærfolket

Skyggeporten

Sirene

Lene Kaaberbøl

Vildheks

Genkommeren

Omslag og vignetter af
Anders Walter

★ ★
Alvilda
★

Vildheks 6: Genkommeren

Copyright © 2014 Lene Kaaberbøl, Anders Walter og Forlaget Alvilda, København

Udgivet efter overenskomst med Lars Ringhof Agency, København

Redaktion: Jens Trasborg

Grafisk tilrettelægning: Sara Mille Jessen / MilleArtDesign

Seriologo: Ingo Milton

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 i Tyskland

ISBN 978-87-7105-249-7

www.alvilda.dk

www.vildheks.dk

1 ⊕ En flyvende sporhund

Jeg lå på ryggen i sandet og kiggede op i en diset blå himmel. Det var morgen, og papegøjerne i træerne skræppede op og støjede værre end en hel skolegård lige før det ringede ind. Jeg vidste godt jeg burde rejse mig – at jeg blev nødt til at rejse mig lige om lidt, i hvert fald – men lige nu var det dejligt bare at ligge. At hvile arme og ben der var mørbankede af at klatre, hoppe, trave, kravle og kæmpe, at tænke på absolut ingenting ud over sandet og solen og den blå himmel.

Så fik jeg øje på den. En kæmpefugl, med vinger så brede at den lignede en flyvende dør. Den kredsede langsomt i opvinden, lidt lavere for hver omgang, og dens enorme vingefang fik papegøjerne til at ligne små spraglede spurveunger.

Var det en ørn? Jeg vidste ikke hvilke slags fugle jeg skulle forvente at se her på Kahlas ø.

Nej, det var vist ikke en ørn. Halsen var for lang, var den ikke? Jeg missede med øjnene mod solen for bedre at kunne se. Den enorme fugl dalede endnu nogle meter, og nu var den så tæt på at jeg blev lidt urolig. Den var så stor ... og selv om rovfugle sjældent angreb mennesker, så ...

Den ene af ravneungerne gav et forskrækket *skvårk* fra sig; om det var Arkus' vildven Erya, eller det var den anden, den lille hanravn, kunne jeg ikke høre, men han mumlede beroligende til dem begge.

Jeg var ved at sætte mig op da fuglen dykkede. Den landede lige foran mig og løb nogle klodsede skridt frem mod mig. Den var underligt rynket og lyserød omkring øjnene, og bortset fra det kraftige gule næb lignede den lidt en sur gammel mand. Øjnene skinnede onskabsfuldt og dunkelrødt, og der sad indtørret blod i fjerene i det meste af hovedet og især omkring næbbet.

“**Gå væk!**” råbte jeg automatisk og holdt hånden op for at beskytte ansigtet, men i samme nu mærkede jeg en skarp smerte i underarmen. Fuglens sødlige halvrådne lugt slog mig i møde, og jeg blev ramt af en kraftig vinge da den baskede et par gange, steg så hurtigt den kunne og fløj væk ud over havet.

“Av!”

Der var et hul lige under albuen. Et dybt ét man kunne stikke en finger i hvis man havde lyst. Det havde jeg ikke. Først sad jeg bare dumt og gloede på såret, men så begyndte det at dunke, og blodet vældede frem og silede ned ad armen.

“Åh nej,” jamrede Ingentingens forskrækket. “Hvad skete der?”

Kahla havde rejst sig op. “Det var en grib,” sagde hun. “En gåsegrib, tror jeg.”

Addr. Det var slemt nok at blive hakket i af noget jeg troede var en ørn, men en grib ... en ådselæder der brugte næbbet til at rode i halvrådne indvolde ... adddddrrrrrr.

“Den ... bed mig,” sagde jeg.

Oscar betragtede blodet – unødvendigt roligt, syntes jeg.

“Det er vildt dybt,” sagde han. “Man kan se sener og den slags ...”

Det var begyndt at gøre virkelig ondt.

“Kahla,” bad jeg. “Kan du ikke ...” Det begyndte faktisk at svimle lidt for mig. En grib. Hvor ulækkert!

Kahla greb mig om håndleddet og begyndte at synge. Jeg syntes ligefrem jeg kunne se blodstrømmen sagtne farten og tørre ind. Såret lukkede sig noget – men ikke helt. Det var nok også for meget forlangt selv af en dygtig vildheks som Kahla.

“Vask det,” sagde hun og pegede på bølgerne, der slog blødt og fladt op over stranden.

“I havvand? Det kommer til at svie som bare ...”

“Saltvand hæmmer betændelse,” afbrød hun mig. “Gør nu bare som jeg siger!”

Jeg vadede et par meter ud og stak tøvende armen ned i vandet. Det sved som bare pokker, og jeg måtte koncentrere mig rigtig meget om alle de grimme gribbakterier saltvandet skyllede væk.

“Jeg troede ikke gribbe angreb levende mennesker,” sagde Oscar. “Mon den troede du var død? Du lå meget stille ...”

“Jeg satte mig jo op! Så kan den da ikke have troet jeg var et ådsel.”

“Gåsegribbe kan ikke lide at flyve over vand,” sagde Kahla. “Men den fløj direkte ud over havet da den stak af. Desuden så ... De holder mest til i bjergene. Der er noget forkert ved det her ...”

“Tror du det var et trældyr?” Eller ... trælfugl, hed det vel. Et væsen der var blevet frarøvet sin egen fri vilje. Ligesom slangerne som Kahlas mor havde undertvunget sig – i hvert fald lige til de gjorde oprør og slog hende ihjel.

“Måske.”

Men hvem ville gøre det? Nu hvor Lamia var død, kunne jeg kun komme i tanke om én anden vildheks der kunne finde på den slags.

“Blodsungen?”

“Hvor skulle jeg vide det fra?” vrissede Kahla. “Jeg ved ikke hvad alle onde vildhekse i verden foretager sig. Bare fordi min mor var ... bare fordi min mor ...” Hun gik i stå. Jeg kunne se det rykke i hendes skuldre og vidste at hun kæmpede for ikke at komme til at græde.

“Det var jo ikke ment på den måde,” sagde jeg stille. “Du er bare ... så meget dygtigere end os andre. Eller i hvert fald end mig. Du ved mere.”

Hun fik styr på skuldrene. Stak mig endda et smalt trist smil.

“Gør det stadig ondt?” spurgte hun.

Det gjorde det, men saltvandet sved ikke så meget mere, og jeg følte mig i det mindste renere nu.

“Det er ikke så galt,” sagde jeg. “Men jeg må hellere finde et eller andet at vikle om.”

Kahla gav mig tavst et af de silketørklæder der hørte til den “prinsessedragt” hendes mor havde ment hun burde gå med.

“Gribbe har en meget fin lugtesans,” sagde hun efter-

tænksomt. “De kan skelne mellem friske kadavere og rådne lig, og de kan spore dem på flere kilometers afstand.”

“Hey, det ved jeg godt!” sagde Oscar pludselig og lyste op af begejstring. “Nogle steder bruger man dem til at spore lækager i de dér lange transkontinentale gasledninger.”

Det var sjovt at høre et voksenord som *transkontinental* komme ud af Oscars mund, men nogle gange vidste han de særeste ting.

“Hvor har du det fra?” spurgte jeg. “Og hvordan gør man det?”

“Man tilsætter en gasart der lugter af ådsel. Og så venter man på at se hvor gribbene kredser rundt. Jeg så en udsendelse om dyr med mærkelige job. Vidste du de bruger fritter til at trække ledninger gennem lange rør under fodboldbaner og den slags?”

“Nej,” sagde jeg fraværende. “Men hvorfor er det så vigtigt? Altså ikke det med fritterne, men det dér med at gribe er gode til at lugte?” Det var lidt overraskende, syntes jeg. Man tænkte ikke rigtig på fugle når det handlede om lugtesans. De havde jo ligesom næb og ikke næser.

Kahla stirrede ud over havet. Gribben var væk for længst, selvfølgelig, men det var nok alligevel den hun kiggede efter.

“Hvis du skulle bruge en sporhund,” sagde hun, “én som kunne lede et kæmpe område igennem på ingen tid ...”

“Det er derfor de bruger dem til det med de transkontinentale ledninger,” sagde Oscar, stadig totalt i nørd-gear.

“En gribbesporhund?” sagde jeg og mærkede en

kuldegysning som i hvert fald ikke havde noget med vejret at gøre. Her var mindst 30 grader.

“Åh nej,” sagde Ingentingen. “Nogen leder efter os.” Hun kastede et blik på min arm, der allerede havde lavet en blodig plamage på silkebandagen. “Og det er ikke én som kan lide os!”

Arkus havde slet ikke sagt noget – han var tit så tavs at man næsten glemte han var der. Men nu rettede han sig op.

“Vi må have ravnene tilbage til Ravnekedlen,” sagde han. “De er ikke i sikkerhed her.”

Jeg tog mig forsigtigt til armen og tænkte at det var der vist heller ikke nogen af os andre der var.

2 ⊕ Blodgas

“Jeg kunne ellers godt have brugt en lille badeferie,” mumlede jeg for mig selv mens vi samlede vores ting sammen og gjorde klar til at tage af sted. En uge her på stranden uden andet at lave end at ligge i palmernes skygge, spise solmodne mangofrugter og drikke kokosmælk og hoppe i det turkisblå vand når jeg havde lyst til det. Hvorfor havde Kahla aldrig inviteret mig med hjem? Jeg anede ikke hun boede i noget der var som taget ud af et tropeferiekatalog.

Hendes far havde sikkert været imod det. Jeg tænkte på alle de mange år hvor det var lykkedes ham at skjule for Kahla hvordan – og hvor – hendes mor i virkeligheden var. Alle de år hvor han havde holdt Lamia fanget og uskadeliggjort nede i labyrinten mens Kahla troede at hun var “forsvundet”. Han havde sikkert ikke haft lyst til at have en fremmed og nysgerrig vildhekselærling rendende.

Havde Moster Isa og resten af hendes heksekreds mon vidst det? Var det derfor Moster Isa havde sagt ja til at undervise Kahla? Så hun kunne lære at blive vildheks på den rigtige måde: at tage sig af den vilde verden uden at udnytte den. Aldrig at tage uden at give. Det var en vildhekselov som Lamia helt sikkert aldrig havde forstået.

Jeg skævede til Kahla. Hun havde allerede begravet prinsessedragten under adskillige farvestrålende uldne lag og havde pakket endnu mere rejsetøj ned i en rygsæk. Nu stod hun sådan lidt for sig selv og så op mod det tomme

hus, og hun lignede i dén grad én der havde brug for et knus – også selv om hun ikke lige var typen der omfavnede folk og kindkyssede til højre og venstre.

Oscar kom mig i forkøbet. Altså ikke sådan at forstå at han kastede sig over hende og tog hende i sine stærke arme à la ugebladsnovelle. Han gav bare hendes skulder et lille klem.

“Er du okay?” spurgte han lavmælt.

Hun nikkede kort og stramt, to små nik og ikke mere. På Kahla-sprog betød det: “Nej, jeg er ej, men jeg vil gerne lade som om jeg er.” Det tror jeg faktisk godt Oscar forstod, for han gav hende bare et opmuntrende skulderklap og tog hendes rygsæk for hende. Hun sendte ham endnu et af de dér små triste smil.

Oscar var *min* bedste ven, men det ville ligesom bare være for småligt at blive jaloux nu. Lige nu havde Kahla ikke andre i hele verden end os. Hendes mor var død, og hendes far kunne næsten lige så godt være det. Hvis ikke vi fik Erya og den lille hanravn tilbage til Ravnekedlen, var døden uundgåelig for både Mester Millaconda og Moster Isa og resten af hendes heksekreds – Shanaia, fru Pommerans og hr. Malkin. Kun med ravneungernes hjælp kunne ravnemødrene befri dem fra det stivnede sekund de var fanget i før deres livskraft helt ebbede ud.

Og vi var jo heller ikke kærester, Oscar og mig. Kunne det mon lade sig gøre at have det okay med at ens bedste ven og ens eneste vildhekseveninde ret tydeligt var ved at falde for hinanden? Killing benyttede dét øjeblik til at

springe op ad mig, hage sig fast med kløerne og klatre op på min skulder. Han rystede pelsen på kattemanér så sandet stod til alle sider. Jeg blinkede hurtigt for ikke at få det i øjnene og kunne mærke hvordan små skarpe sandkorn dryssede ned inden for trøjen. Han gned hovedet op ad min kind og spandt som en symaskine.

Min. Min, min, min.

“Jaja,” mumlede jeg. “Jeg har fattet det.” Jeg gnubbede ham lidt bag øret med tommeltotten, lige dér hvor han allerbedst kunne lide det.

“Er vi klar?” spurgte jeg. “Kahla, vil du ...?” For det var stadig Kahla der var bedst til det med vildvejene.

Hun nikkede.

“Måske skulle vi tage hinanden i hænderne,” pippede Ingentingen. “Hvis nu der kommer en ny ravnestorm ...?”

Ingentingen *havde* ingen hænder, men det var der ingen der var taktløse nok til at sige.

“Det er nok en god ide,” svarede jeg. Jeg overtalte en modstræbende Killing til at putte sig inden for trøjen – mere sand på irriterende steder – og Ingentingen indtog det der efterhånden var blevet hendes sædvanlige plads omme i min rygsæk. Oscar, Kahla, Arkus og jeg tog hinanden i hænderne. Kahla lukkede øjnene og nynnede et par indledende vildsangstoner.

“Okay,” sagde hun. “Denne vej ...”

Tågerne begyndte at samle sig næsten med det samme. Det ene øjeblik gik vi hen ad sandstranden, det næste ...
... var der noget helt galt.

Tågerne sluttede sig tæt omkring os. Selv om jeg vidste at Kahla gik næsten lige foran mig, kunne jeg ikke se hende. Jeg kunne mærke Oscars hånd og se omridset af hans velkendte skikkelse, og Arkus' fingre klemte nervøst om mine. Men derudover var jeg så godt som blind. Og tågerne ...

“Det er varmt ...” sagde Oscar. “Plejer det at være det?”

Det havde det også været inden ravnestormen var kommet hylende gennem vildvejene for at slå alle Ravnekedlens voksne ravne ihjel.

“Kahla,” råbte jeg. “Jeg tror vi skal *ud* herfra ...”

Der lød nogle underlige fjerne knald, og så gik det op for mig at alt omkring mig ikke længere var gråt. Tågerne var begyndt at gløde med et dunkelt rødt skær, som gammelt blod. Jeg hørte Kahla hoste, og øjeblikket efter mærkede jeg det også: en voldsom svien i øjne og lunger, en følelse af at blive skoldet af ætsende dampe. Jeg hostede selv krampagtigt, og mit mellemgulv trak sig sammen. Hvad var det der skete?

“Gas,” gispede Oscar. “Kahla ... *væk!*”

Han strammede grebet om min hånd, og jeg gjorde det samme med Arkus. Der kom et voldsomt ryk, og så tumlede vi ud af tågerne. Jeg hamrede skinnebenet ind i et eller andet, snublede og måtte slippe Oscars hånd. Killing hvæsedes og satte kløerne i mig så jeg bagefter opdagede otte klomærker, små men dybe. Jeg kunne stadig ingenting se, tårerne blændede mig og strømmede ned ad kinderne på mig, jeg hostede og harkede, og da jeg prøvede at gnide

tårerne væk med min frie hånd, blev det endnu værre, som om de hede blodrøde gasdampe stadig klistrede til min hud. Tung tæt regn gennemblødte mit hår og min trøje på et øjeblik, men jeg var taknemmelig for det. Det skyllede den sviende hinde af huden, kunne jeg mærke, og jeg vendte ansigtet opad og forsøgte at holde øjnene åbne så regnen også kunne lindre den forfærdelige ætsen der fik tårerne til at fosse frem.

Jeg stod på den måde i adskillige minutter før mit syn langsomt vendte tilbage.

Der var mørkt omkring os – ikke bulderravende langtude-på-landet mørkt, mere sådan bymørkt med gadelys. Den dunkende fornemmelse i mit skinneben kunne jeg takke en bænk for – en helt almindelig grøn parkbænk af jern og plastik. Et kort øjeblik fik jeg en sær drømmeagtig følelse af at være tilbage hvor jeg kom fra. Men selv om det i første omgang lignede en lille smule, var det her ikke Stjerneparken derhjemme. Blomster og træer var helt anderledes. Fuchsiabuskene bag bænken var meterhøje og urskovsagtige, og fra de sirlige bede udsendte nogle store trompetformede hvide blomster en stærk sødlig duft der lige nu, oven på gassen, var mere kvalmende end behagelig. I det store træ på den anden side af stien og en strimmel blegt græs sad fire bittesmå aber og stirrede på os med enorme øjne.

Nej, vi var bestemt ikke hjemme. Og heller ikke meget nærmere Ravnekedlen, afgjorde jeg for mig selv. Men hvor var vi så? Og hvad var der sket med vildvejene?

“Ahtsjjjjjju. Åh nej. Ahhhhtsjjjjuuhhhh. Hrrrk. Hvad var det for noget skrækkeligt ... *stads?*” jamrede Ingentingen. Hendes vinger gik op og ned i små korte vinduesviskerryk, ikke fordi hun prøvede på at lette, men fordi hun hele tiden måtte bremse trangen til at røre ved øjnene med dem.

“Bred vingerne ud så regnen bedre kan rense dem,” foreslog jeg.

Hun gjorde som jeg sagde, men de sitrede stadig krampagtigt og selv i parkbelysningens skær kunne jeg se at hendes øjne var helt røde og ophovnede. Var mine mon lige så hårdt angrebne?

“Det var en eller anden slags gas,” sagde Oscar. Han så heller ikke for godt ud. Tårer og regn løb ned over hans fregnede ansigt. “Nærmest sådan ... blodgas.”

Killing kæmpede sig hvæsende fri af min trøje og sprang ned på parkstien. Han virrede med hovedet et par gange og brød sig vist heller ikke meget om regnen, men virkede ellers okay.

“Ravnene,” udbrød jeg. “Arkus, er de kommet noget til?”

“Nej,” sagde han hæst. “Jeg tror min skjorte beskyttede dem. I hvert fald nogenlunde.”

I det hele taget så det ud til at dyrene var sluppet billigere end menneskene.

“Kahla,” sagde jeg. “Hvor er vi?”

“Jeg ved det ikke,” sagde hun. “Jeg ... jeg prøvede bare på at komme *ud*.”

Det var der vel ikke så meget at sige til, og jeg var glad

for at det var lykkedes. Men det løb mig koldt ned ad ryggen når jeg tænkte på hvor galt det kunne være gået. Det vigtigste og sværeste ved vildvejene var at holde fast i hvor man var på vej hen. Ikke at fare vild. Enten slap man måske aldrig ud igen – det var sådan Shanaias forældre døde – eller også risikerede man at komme ud det helt forkerte sted: 20 meter under havets overflade, for eksempel.

Det kunne godt være vi nu befandt os midt i et tropisk regnvejr i en eller anden by vi ikke anede hvor var, gennemblødte, gennemgassede og meget langt fra målet, men vi havde været heldige.

Vi var stadig i live.

